

DELO

glasilo KPI za slovensko narodno manjšino

TRST - 28. marca 1980
Leto XXXII. - Štev. 6
Petnajstdnevnik - Quindicinale
Abbon. postale - Gruppo II/70
200 lir

Nismo na obrambnih okopih pač pa prehajamo v napad

Pred kratkim je tržaška federacija KPI organizirala aktiv sekcijskih vodstev o skorajšnji upravno-politični volilni.

Glede na pomembnost dogodka in pa glede na to, da bo volilna kampanja zajela vso našo partijo in vsakega izmed njenih aktivistov čutim potrebo, da v strnjeni obliki ponovim povedano.

Ni prvič, da se pripravljamo na politični spopad. Že nekajkrat smo šli v volilno kampanjo v vzdušju politične negotovosti, vladne krize in naraščajočega terorja. Tudi tokrat bo tako. Vedeti moramo, torej, kaj nas čaka. Predvsem pa se moramo zavedati, za kaj nam tokrat gre. Po vsej Italiji bomo na letošnjih pomladnih volitvah obnavljali občinske in deželne uprave, izvoljene 15. junija 1975. Ta datum pa je prešel že v mitologijo italijanske politike. "15. junij" je postalo že strnjeno geslo za velik porast leve in zavzetje velikega števila mest in deželnih uprav na valu navdušenja in upanja v "preskok" med KPI in KD.

Vemo, kaj je temu sledilo. Predvsem obdobje vladanja v sili, demokratičnega sodelovanja med sicer nasprotujočimi si silami, nešteti dokazov odgovornosti komunistične partije in poskusov izigravanja politike narodne solidarnosti. Mimo je šlo marsikaj. Parlamentarna večina in Morova smrt, zaostritev mednarodnih odnosov in korenite spremembe v krščanski demokraciji, ki danes gleda spet na desno. Spori v socialistični stranki, ki je že pozabila na politiko "alternativa" in jo mimogrede zamenjala za politiko polepšanega obnavljanja levosredinskih izkušenj.

Čaka nas torej velika naloga: ohraniti levičarske uprave, osvojene 15. junija pred 15 leti; razširiti naš vpliv s pridobitvijo novih slojev prebivalstva in volilcev, tudi takih, ki smo jih v zadnjih letih po poti izgubili, zadati moramo udarec krščanski demokraciji in ji prekrizati račune o vračanju v obdobje

centrizma in protikomunistične diskriminacije.

Tržaški komunisti pa moramo tej, po glavnim nalogi, dodati še drugo. Poraziti moramo, kolikor je le mogoče, Listo za Trst in njeno nedemokratično,

reakcionarno in nacionalistično politiko.

Vedeti moramo, da nekdanji prijemi ne koristijo več. Vedeti moramo, da je volilni rezultat odvisen od široke zav-

(Nadaljevanje na 8. strani)

Luigi Longo osemdesetletnik

Tovariš Luigi Longo, predsednik KPI, je dne 15. t.m. slavil svoj 80. rojstni dan. Od vsepovsod, iz raznih krajev Italije in iz tujine, je prejel čestitke in pozdrave. Z ukazom predsednika SFRJ Josipa Broza Tita pa je bil slavljenec prav ob njegovem 80. rojstnem dnevu odlikovan z redom narodnega heroja. To odlikovanje mu je bilo dano kot priznanje za izredne zasluge v boju proti fašizmu in nacizmu ter pri razvijanju prijateljskih odnosov in sodelovanja med Italijo in Jugoslavijo.

Luigi Longo se je rodil v kmečki družini v vasi Fubine Monferrato v Piemontu. Že v mladih letih se je zanimal za boj delavskega razreda in leta 1921 se je vpisal v socialistično stranko, na zgodovinskem kongresu v Livornu, kjer je bil delegat torinskih delavcev, pa je sodeloval pri ustanovitvi KPI. Leta 1922 je bil izvoljen za člana mestnega komiteja KPI v Torinu. Isto leto je bil delegat KPI na četrtem kongresu Komunistične internacionale, kateremu je predsedoval Lenin. Na tretjem kongresu KPI v Lionu leta 1926 (tedaj je bila partija v ilegali) je bil Longo izvoljen v centralni komite. Leta 1927 je moral, zaradi nenehnega preganjanja, zapustiti Italijo. Odšel v Francijo in nato v Švico. Organiziral je politične emigrante za boj proti fašizmu v domovini. Leta 1932 je bil v Moskvi, kjer je kot predstavnik KPI opravljal razne funkcije v Kominterni. Zatem je odšel v Španijo, kjer je bil med prvimi organizatorji pomoči španski republiki. Imenovan je bil za političnega komisarja dvanajste brigade italijanskih garibaldincev, kasneje pa je postal glavni inšpektor internacionalnih brigad v Španiji. Po padcu španske republike se je umaknil v Francijo, kjer pa so ga leta 1939 aretirali in nato internirali ter ga leta 1941 izročili italijanskim fašistom. Ti so ga poslali v zloglasno taborišče na otoku Ventotene. Tam je bil zaprt do padca Mussolinijevega režima.

Po vrnitvi iz taborišča je Longo takoj začel organizirati oboroženi boj proti nemškimi in italijanskim fašistom. Poveljeval je skupini brigad Garibaldi v Severni Italiji in bil obenem tudi član CLN. Imel je še vrsto drugih funkcij, ki jih je vršil do osvoboditve.

Po osvoboditvi je bil najbližji sodelavec Togliattija, eden najbolj angažiranih komunistov v italijanskem političnem življenju. Kot tak je bil izvoljen v ustavodajno skupščino. Leta 1946 je bil izvoljen za namestnika generalnega sekretarja KPI, po smrti Togliattija pa za generalnega sekretarja. Od leta 1972 je Luigi Longo predsednik KPI.

Čestitkam, ki jih je ob življenjskem jubileju prejel od vse povesod se se pridružujejo tudi naše čestitke.

Komunisti v upravi občine Devin-Nabrežina

Obračun dejavnosti od septembra 1975 do decembra 1979

Iz poročila na kongresu sekcije KPI

V prejšnji številki smo notranje strani našega lista namenili gradivu, ki je v zvezi s kongresom sekcije KPI občine Dolina. Tovariši tamkajšnje sekcije so že drugič dali zgled, kako naj bi ne le člani sekcije temveč tudi širša javnost obveščali o dejavnosti partijske organizacije. Povabili smo tudi druge dekcije, naj bi nam dostavile gradivo, o katerem je tekla beseda na njihovih kongresih. Sekcija občine Devin - Nabrežina se je takoj odzvala našemu povabilu in tako danes lahko objavimo en del gradiva iz njihovega sekcijskega kongresa.

Manjka le še nekaj mesecev od razpusta občinskega sveta in torej do začetka volilnega boja za njegovo obnovo. Kot komunisti imamo že nekaj mesecev stike s prebivalstvom, zato da sestavimo na podlagi širokega posvetovanja program za prihodnja leta. S temi stavki se začenja poročilo, ki je bilo prebrano na sekcijem kongresu in se na to tako-le nadaljuje:

- Ob tej priliki želimo seznaniti prebivalstvo s tem, kar smo komunisti v občinski upravi naredili od prvih dni septembra 1975 do danes (to je do decembra 1979, op. uredn.). Nočemo skrivati tega, česar nismo dosegli, vendar želimo tudi predložiti težave, s katerimi smo se srečali.

Bi lahko storili več? Gotovo smo tudi zagrešili napake. Vendar želimo, da bi občani za svojo sodbo upoštevali pogoje, v katerih smo delovali:

1. Občino smo upravljali s samo devetimi grasovi na dvajset in smo to storili, ker ni obstajala nobena druga možna uprava. Druge stranke so namreč odklonile odgovornost v upravi občine. Upravljati z manjšinsko upravo pomeni sprejemati pogojevanja, uporabiti mnogo razpoložljivega časa v težkih pogajanjih, zaustaviti dejavnost, zamujati.

2. Podedovali smo zelo težko situacijo: regulacijski načrt, ki so ga izglasovali, ki pa ni bil še v veljavi, neizkoriščeni sektorij osebja, skoraj neobstoječe družbene usluge, neuporabljeni deželni zakoni, zelo kompromitirana urbanistična situacija, dolгови.

3. Morali smo obračunavati s splošno krizo, ki je privedla do znižanja državnih prispevkov, do poviška stroškov, do zapore posojil za skoraj tri leta, do omejitve tekočih stroškov in nameščanja osebja.

Občinska uprava sedaj zaključuje svoj mandat. Poznamo nezadovoljstvo občanov glede vprašanj, di še niso rešena. Skušali smo storiti vse mogoče in pomembno je, da kljub manjšini se nihče v 52 mesecih ni počutil dovolj močan, da bi oddal občinskemu odboru nezaupnico.

Občanom ponosno in mirno predstav-

ljamo obračun dejavnosti skupaj s socialisti, sad resnega, naporenega dela, dela ne za to ali ono vas, pač pa za vso občino. Želimo resno in premišljeno sodbo.

Upravljati z ljudstvom: to smo skušali storiti. Noben prejšnji odbor ni dokazal tako velike razpoložljivosti za

(Nadaljevanje na 6. strani)

Avtonomna tržaška federacija KPI

Obračun 1979 in proračun 1980

DOHODKI

	Obračun 1979	Proračun 1980
Članarina	86.227.400	90.972.000
Prispevki za komunistični tisk	76.464.195	100.000.000
Od vodstva partije za javno financiranje in vplačila dveh tržaških parlamentarcev	19.497.000	15.081.000
Vplačila štirih deželnih svetovalcev iz Trsta	4.840.000	—
Vplačila izvoljenih ali poverjenih v krajevnih ali manjših ustanovah	23.579.170	46.921.121
Kakor zgoraj - zaostanki	—	15.000.000
Prispevki vodstva partije za razvojne pobude, vzgojo (šola ipd.)	650.000	650.000
Prispevki za volitve (vključno s skrutinatorji)	34.780.835	20.000.000
Razno	24.363.340	14.500.000
Skupno	270.402.240	303.124.121

IZDATKI

	Obračun 1979	Proračun 1980
Članarina: kvota za vodstvo deželni komite in sekcije	30.374.840	36.239.930
Prispevki za komunistični tisk kvota za vodstvo, deželni komite in sekcije	22.794.460	26.150.000
Volitve: izdatki, kvota za vodstvo, deželni komite in sekcije	49.915.026	24.000.000
Dejavnost delovnih komisij, honorarji, plače in stroški za socialno in zdravstveno zavarovanje	83.826.746	112.000.000
Integrativna povračila tovarišem v javnih upravah	14.605.400	3.500.000
Izdatki za organizacijo	11.319.596	13.750.000
Izdatki za propagando	14.730.649	12.150.000
Splošni izdatki in izdatki za ekonomat	35.531.426	32.500.000
Prispevki za Zvezo komunistične mladine, za dejavnost in pobude	5.460.990	6.500.000
Šole in tečaji, vzgojna dejavnost	1.901.200	2.200.000
Sklad za odpravnine	8.971.206	10.000.000
Prispevki za demokratične in množične pobude	961.000	1.500.000
Prispevki za kulturne pobude	1.215.420	2.000.000
Solidarnostni prispevki	604.500	500.000
Razni izdatki	3.323.972	5.000.000
Skupno	285.536.431	287.989.930

Rinascita - Gian Carlo Pajetta

Titova zgodovinska dediščina

V prejšnji številki smo objavili povzetek članka, ki ga je napisal tov. Gian Carlo Pajetta, član vodstva KPI in je bil objavljen kot uvodnik v reviji "Rinascita", danes pa objavljamo omenjeni članek v celoti.

Koliko je že bilo povedanega o tem borcu, partizanskem komandantu, državniku, o enem od ustvarjalcev sodobne zgodovine, človeku, ki je dokazal, da lahko postane velik tudi kot vodja ilegalne in preganjane partije, revolucije, ki je zahteval od ljudstva, naj se upre nacizmu in fašizmu takrat, ko sta bile na višku, in ki je svoje ljudstvo povedel k zmagi; komunistu, ki je znal poiskati in stopiti na nove poti; internacionalistu, ki je prepričan, da je treba začeti z ustvarjanjem lastne vloge in da je naš prispevek resničen šele tedaj, ko ljubosumno branimo lastno samostojnost. Če se namreč zavedamo odgovornosti, ki je ne moremo pripisati drugim. Da ne bi nizali le dejstev in problemov, da bi se izognili posplošeni hvali, ki bi bila tega človeka nevredna, menim, da je treba govoriti v prvi vrsti o pripadniku sožitja, prebujenja tretjega sveta, o simbolu in po svoje tudi vodji neuvrščenosti.

Titova osebnost bo dejansko ostala v zgodovini naše dobe - dobe velikanških stisk, zmag, bojov in upov, o katerih so nas dejstva poučila, da gre šele za začetek procesa - zlasti kot osebnost prvoborca za neuvrščenost. Mislim pa, da te njegove vloge v svetu ne bi mogli razumeti, če je ne bi povezali z vsem, kar je dal razvoju revolucije in iskanju novih poti v socializmu po oktobrski revoluciji. Različnost, ljubosumno čuvana samostojnost nista ločitev ali odmik, sta potrjevanje lastne življenjske sile, s katerimi jugoslovanska revolucija potrjuje življenjsko silo oktobrske revolucije. Nekaj podobnega, po mojem mnenju, kot je bila izgradnja socializma na Kitajskem, četudi se je, podobno kot le-ta, zdela in se še zdi nasprotje enotnosti, ki naj bi bila toga, oblikovana v absolutno monolitnost.

Tito je človek Kominterne. Pred seboj je imel dve enako usodni poti: ali upor, zaradi katerega bi postal bodisi mučenik bodisi odpadnik, ali pasivno, dogmatično upoštevanje tujih zgledov, ki bi njemu in njegovi državi zaprlo tako poti svobode in nacionalne enotnosti, kakor tudi poti k vlogi v svetu, ki si jo je znal priboriti. Podobno kot Togliatti je preživel v Kominterni in Sovjetski zvezi težke čase in spoznal njuno ne mitično podobo, temveč resničnost v vsej trpkosti, z vsemi tragedijami, vpli-

Tito po vrnitvi s konference neuvršenih v Havani. "Vračamo se s šeste konference državnih ali vladnih voditeljev neuvršenih držav v Havani. Rad bi takoj poudaril, da smo z rezultati konference zadovoljni." S temi besedmi je predsednik Tito začel svoj govor na beograjskem letališču, 10. septembra 1979.

vi, zmotami in celo - čemu bi skrivali? - zločini. Postati trd človek ne pomeni samo razumeti zgodovinske procese, dojeti posebnosti in splošna razmerja moči, naučiti se revolucionarne discipline, temveč pomeni tudi vzpostaviti lastno avtonomijo, ohraniti avtonomijo partije. Zato je tedaj, ko se je tik pred začetkom druge svetovne vojne vrnil v Jugoslavijo, prinesel s seboj izkušnje s sedmega kongresa Internacionalne, svojo linijo ljudskih front in nacionalne neodvisnosti, hkrati pa zavest, da noče biti nekakšen inštruktor, ki prihaja iz Moskve delat red v partiji, ki so jo izmučili zatiranje, notranja nasprotja in težki udarci, tudi s strani Kominterne, temveč da mora v Jugoslaviji ustanoviti tako politično se naroda (pravzaprav skupine narodnostim), sebe pa postaviti na čelo komunistov in države.

Tako je v času, ko so sile osi (Nemčije, Italije in drugih podložniških držav. Pripis uredn.) na predvečer napada na Sovjetsko zvezo poskušale dobiti pristop Jugoslavije, odpor nastal tudi na strani nacionalistov, toda za seboj je imel močno gibanje komunistične partije, ki je postala kljub ilegali močna organizacija. Taki so bili že tedaj jugo-

slovanski komunisti in ni jim bil potreben osvobodilni boj, da bi to postali. In način, kako so se bojevali, je dokazal tudi v razmerju do drugih jugoslovanskih političnih sil, da je hegemonija stopala vstric s svobodo odločanja, ki se je tedaj nekaterim zdela domišljavost in nerazumevanje splošnega okvira, v resnici pa je pomenila osvojitve vsenacionalne vloge. Tito je navezal stike z angleško misijo prej kot s sovjetsko, se pogajal o združitvi z jugoslovansko kraljevsko vlado v begunstvu, ne da bi se bal, da bo izgubil vpliv v ljudski fronti (in ta je bila, prav zaradi tega, ker je bil ta vpliv resnično velik, smrt omenjene vlade). V nobeni deželi ni bil odpor tako tesno povezan s komunisti in nikjer drugje se komunisti niso tako tesno spojili s koristi ljudskih množic.

Opора jugoslovanskih komunistov in sil, ki so se jim pridružile, je bilo prijateljstvo s Sovjetsko zvezo. Delali so v skladu z lastnimi samostojnimi odločitvami, niso poslušali ukazov in upoštevali abstraktnih shem. Izraz "nova pot" bi se jim zdel krivoverski, in tako je tudi bilo, tudi v polemiki z nami.

Niso zahtevali različnosti, temveč pra-

Titova deliščina

vovernost, prvenstvo Sovjetske zveze (spomnimo se, kako so govorili ob ustanovitvi Kominformala). Toda samostojnost je bila v dejstvih, v obektivni sili razvoja osvobodilnega boja in gradnje socializma v Jugoslaviji.

Tega so se dodobra zavedali po razdoru leta 1948. To leto je leto najhujše preizkušnje za jugoslovansko partijo in potrditev pomena veličine voditelja, kot je Tito. Dotlej je bil položaj v svetu ocenjen s stališča nasprotne, toda zrcalne sheme v primerjavi z Združenimi državami Amerike in imperializmom: ali smo na eni ali na drugi strani, smo s Sovjetsko zvezo ali z Združenimi državami Amerike. Od tod zavist, globoko obžalovanje (zaradi Sovjetske zveze, ki je bila do tedaj oddaljena "samo nekaj kilometrov"), s katerim so na primer naši tršaški tovariši sprejeli razdor. Kako more majhna, revna, komaj nastala država z 1.700.000 žrtvami, padlimi v osvobodilnem boju, ostati sama, ne da bi prešla v nasprotni tabor? Toda Tito in jugoslovanski tovariši so prvi uveljavili zamisel, pred katero je bila še dolga pot: ni res, da je svet razdejen samo v tabora, potem ko so bili iz enega od njiju, lačni, brez pomoči, prisiljeni k prekinitvi obnovitvenih del, jugoslovanski komunisti niso prodali duše imperialističnemu hudiču.

Tukaj gre za pomen človeka, ki s svojo odločitvijo izraža odločitev partije in ljudstva. Prva leta so bila najtežja. Začetni odgovor je bil v obliki še hitrejšega procesa "sovjetizacije". Vztrajno so odklanjali vzorec zahodne demokracije, v katerem so videli protislovje z lastno zgodovino in nevarnost prehoda v nasprotni tabor. Vseeno pa je bila potrebna sprememba. Treba je bilo dati vsebino pluralizmu v socialistični družbi. In nastalo je samoupravljanje. Navzočnost, vodilna vloga Zveze komunistov v družbi ne preneha, temveč se drepri, če se njena samostojnost razveja v omrežje proizvodnih in družbenih avtonomij. To je pomenilo ne le obliko povečanja proizvodnje, modernizacijo materialnih struktur in navad, temveč tudi idejno podlago, ki bi omogočila družbi premagovanja tudi težkih preizkušenj. Spomnimo se odgovora na lokalne sunke, ki so dobivali podpoko tudi od zunaj - v Makedoniji in na Kosovu - ki je bil: več samostojnosti in ne manj, več samoupravljanja in zato več nacionalne enotnosti.

Tukaj so nacionalne korenine Titove odločitve v letu 1948. Zavrnitev dvopolarnosti, ki jo je vsebovala, pa se je morala izraziti - zaradi premostitve težav, ki so bile do Hruščeva in nove vzpostavitve odnosov s Sovjetsko zvezo zelo hude - v odnosu do mednarodnega položaja. Treba je bilo ugotovi-

ti, katere dežele v svetu bi se lahko odločile, da ne bodo izbrale enega ali drugega tabora ter z njimi uvesti bodisi menjavo, bodisi ustanoviti skupno silo, gibanje, ki je bilo neodvisno od dvopolarnosti. V tista leta je v delu sveta, ki je pozneje dobil ime tretji svet (neuvršene države. Pripis uredn.), prišlo do vrste osvobodilnih gibanj, ki so šla v isto smer, ki torej niso hotela podlež vplivu drugih dveh svetov ali čakati na izid morebitne vojne med njima, da bi zvedela, kakšna bo njihova usoda. Mogla in hotela so doseči osvoboditev tudi na miroljuben način, zapleten problem, ki se je v Alžiriji in na Indokitajskem pokazal kot neizvedljiv, drugje spet pa je doživel zastoj in nazadovanje zaradi težav pri oblikovanju vodstvenih skupin, ki niso bile kos zgodovinski nalogi. Na ta tretji svet je Jugoslavija naslovila svojo politiko. Nasprotniki so menili, da gre za nadaljnji razvoj lastne politike. Tito je bil njen pobudnik; kot učitelj in kot tovariš se je znal pogovarjati z Nehrujem, Naserjem, Sukarnom, to pa je lahko storil zato, ker je imel za seboj internacionalistične izkušnje ustanovitelj države z več narodnostmi in izkušnje voditelja socialistične revolucije. Neuvrščeni državam je torej predlagal nekaj, kar je bilo drugačno in celo bolj realistično od ameriškega (namreč političnega in gospodarskega vpliva "potrošniške" buržoazije) in sovjetskega vzorca (ki se v mnogih državah pojavlja kot želja po oblasti nekaterih manjšinskih skupin brez realne osnove).

Jugoslovanska smer neuvrščeniosti ni vzorec. Temelji na zavesti, da gre za objektivni proces. Zgodovinski razvoj v različnih deželah opredeljujejo različni dejavniki; objektivno jih ni mogoče postaviti v imperialistični tabor, prav tako pa niso prisiljeni izbrati socialističnega. Ta teoretična zavest je dajala Titovi osebnosti veliko diplomatsko privlačnost pri voditeljih tretjega sveta prav v času, ko je med komunisti teh držav prihajalo do neupravičenega nezaupanja, ker so se bali, da bi lahko dalo možnosti in jamstvo tudi reakcionarnim voditeljem. To se ni zgodilo, tam, kjer je bila hegemonija mogoča, jo je bilo treba osvojiti.

Gibanje neuvrščeniosti je dalo prav gotovo velik prispevek k popuščanju napetosti. To pravimo, ne da bi hoteli precenjevati njegov objektivni pomen.

Gre za odpiranje novih možnosti, za izpodbijanje dvopolarnosti, ki pa je vendarle ne gre zanemarjati. Velike sile morajo znova preučiti svetovni položaj, spoznati, da ga ni mogoče omejiti na dva bloka ter da morajo uresničiti vsaj del miroljubne politike popuščanja. To se je zgodilo zlasti na pobudo Sovjetske zveze po dvajsetem kongresu njene partije. Tedaj je So-

vjetska zveza postala tisti pol, ki je privlačil tretji svet (ne smemo pozabiti, da je bila Kitajska takrat še velika zaveznica ZSSR!) in spomnimo se potovanja Bulganina v Indijo, ali Naserjeve poti v Moskvo). Jugoslovanska alternativa je očitno dobivala svojo težo: objektivne protimperialistične sile so očitno postale take tudi subjektivno, in Sovjetska zveza je bila njihova orientacijska točka. "Jugoslavija ima zamisli, toda Sovjetska zveza ima orožje", mi je v tistih časih dejal diplomat iz tretjega sveta. Toda Jugoslavija in Tito sta znala obdržati svojo vlogo. Zamisli brez orožja niso dovolj, to je res. Toda tudi ideje so orožje.

Tako tisti, ki danes obnavlja dolgo in slavno Titovo življenje, ne more drugače, kot da v osrčje njegove velike osebnosti, borca-komunista postavi vodilno zamisel neuvrščeniosti. tudi v teh zadnjih mesecih je pokazala svajo življenjsko silo, neogibnost smeri, ki jo je Tito pokazal gibanju in v kateri morajo kreniti procesi v svetu ter še enkrat prispevati k popuščanju napetosti.

Pomislimo na Titova zadnja dejanja. V mislih imam vrh v Havani. Nismo se strinjali s tistimi, ki so govorili o spopadu med Castrom in Titom, toda naivni bi bili, če bi verjeli, da bi ga pozdravljali kot ustanovitelja neuvrščeniosti, in ne zato, da bi dal svoj prispevek ter postavil na tehtnico težo svoje avtoritete in svojega vpliva. In njegov opomin - "zaman so poskusi uvrščanja neuvrščeniosti" - ni bil poziv preživelega, upoštevali so ga. Poglejmo glasovanje v Organizaciji združenih narodov, najprej glede Kampučije in nato glede intervencije v Afganistanu.

Jugoslovanski glas proti, vzdržanost Alžirije ali Indije, niso popuščanja imperializmu. Kdor bi mislil tako, bi se močno zmotil: Tito ni zagrešil te napake, ko je šlo za ocenitev intervencije Združenih držav Amerike v Iranu ali za pritisk na Pakistan.

S tem dolgotrajnim bojem je povežana Titova osebnost. Če bi videli v njem samo človeka, ki je imel močno intuicijo, ki je odkril zakon zgodovine, bi videli v njem samo ideologa. V resnici pa je znal intuicijo zgodovinskega procesa združiti z zavestjo, da morajo biti izvrševalci procesa ljudje, da morajo torej vodilne skupine popolnoma prevzeti odgovornost. V tem je pomen moža, uglednega voditelja. Njegov zgodovinski pomen izvira zlasti in predvsem iz poguma, s katerim se je odločal: poguma, s katerim je v deželi pobijal razdiralne sile, v svetu spodbujal težnje k samostojnosti, svobodi, miru in popuščanju. Prepričani smo, da bodo jugoslovanski tovariši znali biti vredni dediščine poti, ki jo je začrtal.

Položaj Slovenskega stalnega gledališča izredno kritičen

Dne 12. t.m. je v senatni komisiji za vzgojo in kulturo senator Ulianich povedal, da nimajo še informacij o tem, da se je vlada obvezala, da bo posredovala omenjeni komisiji osnutek zakona štev. 71, ki ga je predstavila senatorka Jelka Gerbec skupaj z drugimi senatorji KPI za ureditev položaja Slovenskega stalnega gledališča v Trstu. Zaradi tega, tako je dejal omenjeni senator, se je zakasnila razprava o zadevi. To je zapisano v parlamentarnih aktih. Tako torej. Človek zares ne ve, kaj naj bi rekel. Smejali bi se, da ni zadeva resna, tragična. Smejali bi se na račun birokracije. Pa ne gre za to. Ta primer dokazuje, da ni politične volje. Dokazuje tudi, da ni mogoče verjeti raznim obljubam.

Kakšen je položaj Slovenskega stalnega gledališča danes zelo jasno potrjuje tiskovno sporočilo, ki ga je objavil upravni svet gledališča. Sporočilo objavljamo v celoti.

TISKOVNO SPOROČILO

Upravni svet Slovenskega stalnega gledališča v Trstu je na seji dne 20. t.m. razpravljal o izvajanju umetniškega programa in pa o finančnem stanju gledališča.

Iz poročila umetniškega vodstva je bilo razvidno, da je potek letošnje sezone povsem pozitiven, da so bile vse dosedanje predstave, ne glede na sporna mnenja kritike v zvezi e nekaterimi od teh, glavnem dobro sprejete in da je bilo med temi predstavami nekaj kar izrednih postavitev. Zasedba pri raznih predstavah je tako urejena, da lahko ansambel, kljub omejenemu številu svojih članov, istočasno nastopa z več predstavami. To je omogočilo, da se je zadnje čase število predstav izredno povečalo in doseglo 157 ponovitev. Izredno pozitivna je bila v letošnji sezoni tudi izkušnja z gosti; v okviru ansambla sta namreč sodelovala Anica Kumer, članica Slovenskega ljudskega gledališča iz Celja, in Marko Simčič, član Mestnega gledališča ljubljanskega, ki sta s svojim nastopom vnesla osvežitev v ansambel in pripomogla k njegovemu uspešnemu izvajanju. Vidni postajajo tudi sadovi igralne šole, saj so pri predstavi Vražji fant zahodne strani sodelovali skoro vsi njeni člani in se zelo dobro vključili v ansambel.

V primerjavi s povsem optimističnim poročilom o umetniški dejavnosti v SSG pa je bilo poročilo o finančnem stanju ustanove mnogo bolj zaskrbljujoče. Vodstvo gledališča je nemreč v veliki meri računalo na pomoč dežele, kjer je naletelo na vso pripravljenost in dovzet-

nost za večni problem slovenskega gledališča. Zaradi deželne krize pa ni bilo mogoče izvesti konkretnih ukrepov. Minister D'Arezzo pa je zavrnil zakonski osnutek Jelke Gerbec o kritju dolgov in rednem prispevku SSG, s čimer se je oddaljila možnost dokončne in trajne rešitve položaja SSG. Vodstvo gledališča je o nastalem položaju obvestilo jugoslovanskega zunanjega ministra Vrhovca, sekretarja Zveze komunistov Slovenije Franca Šetince in predsednika izvršnega sveta SRS Vratušo. Predstavniki SSG so nato prosili vladnega generalnega komisarja v deželi Furlaniji Julijski krajini za posredovanje. Končno pa je vodstvo gledališča neposredno zainteresiralo deželne tajnike vseh strank ustavnega loka, kjer je naletelo na izredno dober sprejem in razumevanje. Kljub upanju, da se bo stanje gledališča tudi tokrat zasilno uredilo, ostaja realni položaj te ustanove izredno kritičen. S 1. aprilom ne bo mesečne plače osebja.

Zato upravni svet poziva ansambel, da vztraja na svojih mestih, kajti kakršnakoli prekinitev dejavnosti v gledališču bi bila le usluga tistim, ki tej dejavnosti nasprotujejo. Upravni svet se obrača tudi na celotno slovensko in italijansko javnost, na vse kulture in javne ustanove, organizacije in društva, da podprejo njegovo upravičeno zahtevo po ustreznih podporah in posebnem zakonu, ki bi ščitil slovensko gledališče. Kot italijanski držalji imamo Slovenci pravico zahtevati od države, da reši položaj in posebnem zakonu, ki bi ščitil slovensko zahtevati od države, da reši položaj naše osrednje in najpomembnejše ustanove, ki vrši izredno važno poslanstvo med Slovenci v Italiji in je posrednih, vezni člen med dvema sosednjima in skupaj živečima narodoma.

Slovensko stalno gledališče

PRISPEVKI ZA SKLAD DELA

V POČASTITEV SPOMINA

V počastitev spomina očeta, ki je pred kratkim umrl, je družina Pizziga darovala 50.000 lir za sklad DELA.

Ob prvi obletnici smrti tovariša Marjana Trampuž daruje Albin Pertot iz Nabrežine 5.000 lir za sklad DELA.

Alojz Rebula, Nabrežina Kamnolomi je ob vpisu naročnine prispeval 7.000 lir za sklad DELA.

Zmaga Blažina, Zgonik, 2.000 lir, Mirko Legiša, Nabrežina Kamnolomi, 4.000 lir, Anaklet Gruden, Nabrežina, 2.000 lir.

Vsem dobrotnikom iskrena hvala.

Vražji fant zahodne strani

Slovensko stalno gledališče iz Trsta je v petek, 14. marca predstavilo svojo novo premiero, komedijo irskega dramatika Johna Millingtona Syngea Vražji fant zahodne strani.

V kulturnem preporodu Irske in v boju za njeno nacionalno neodvisnost ob koncu 19. in v začetku 20. stoletja je v dublinskem Abbey gledališču Synge imel nadvse važno vlogo. Njegov genij ni bil izjemen le zato, ker se je razlikoval od vsega, kar so ustvarili njegovi sodobniki, marveč tudi zaradi tega, ker je lastnosti teh sodobnikov združeval v nekaj redkega in hkrati popolnega.

Irska fantazija je v njegovih delih postala nekaj poglobljenega in svojevrstnega; na Aranskih otokih je tri leta odkrival to "živo ljudsko domišljijo, ognjevit, mogočno in nežno obenem". V svojih komedijah pa je mnogokrat uporabil jedki humor svojih klatež goljufov in beračev, pri tem pa seveda ni pozabil na oder fanta očetomorilca, okrog katerega z neprikritim občudovanjem frfotajo irske ženske. Neusmiljeno odkriva v tem delu bahaštvo irskega človeka in človeka nasploh, kruto ga poveča in ga prikazuje v vsej njegovi surovosti. Vsa moč, ki obdaja Vražjega fanta je namreč le domišljija ljudi, je mit, ki so ga oni sami zgradili iz potrebe po nečem velikem, silnem in junaškem. Synge ironično obravnava njihova nemogoča stremjenja in humor, ki se javlja v najbolj tragičnih trenutkih, je sestavni del vseh njegovih stvaritev. Sam pravi, da mu ljudje ne morejo zameriti, če se jim smeje brez zlobe v srcu, kot so se smejali ljudem v vsaki deželi v njihovih lastnih komedijah.

Delo je zrežiral Zvone Šedlbauer, v njem nastopa ansambel Slovenskega stalnega gledališča v Trstu v skoro celotni zasedbi. Sceno je izdelal Marjan Kravos, kostumi so delo Marije Vidau. Komedijo je prevedel Ciril Kosmač.

Komunisti v upravi občine Devin-Nabrežina

Obračun dejavnosti od septembra 1975 do decembra 1979

Iz poročila na kongresu sekcije KPI

(Nadaljevanje z 2. strani)

soočanje s prebivalstvom. Vsako jutro so bili in so upravitelji občine na razpolago na županstvu vsakomur, ki jih je želel ali jih želi srečati. Ustanovili smo krajevne skupnosti, sekcijske svete občinskih vrtcev. Smo lahko zadovoljni? Gotovo ne. Te izkušnje so pokazale meje, napake, aspekte, ki jih je treba spremeniti. Treba je napeti vse sile, da se izboljša kakovost sodelovanja.

OD FEBRUARJA 1977 DELUJE V OBČINI

SEDEM KRAJEVNIH SKUPNOSTI

Občinska uprava je že od svoje umestitve načela vprašanje decentralizacije ki ga diskutirala skupaj s prizadejimi občani. Po približno desetih javnih shodih in po obširni razpravi v občinski komisiji, smo občino razdelili na 7 krajevni skupnosti, v katere imenujejo stranke proporcionalno z glasovi, ki so jih dobile v vsaki posamezni coni. V teh treh letih so se sveti krajevni skupnosti sestali 111 krat (ta podatek velja za dobo od ustanovitve omenjenih svetov do decembra 1979, op. uredn.).

Nova občinska uprava in nov občinski

svet bosta morala pregledati vprašanje decentralizacije, ki je v tej prvi fazi pokazala številne pomanjkljivosti. Komunisti menimo, da je za občino Devin - Nabrežina 7 krajevni skupnosti preveč (nekdo jih je svojčas zahteval kar 15!); svetovalci morajo biti izraz resničnosti vasi in morajo torej biti povezani z občani; moral bo obstajati bolj tesen odnos med občani in sveti; krajevne skupnosti bodo morale pregledati svojo nalogo (doslej so bile organ, ki je prenašal zahteve za svoj predel). Tudi vprašanje informacije o dejavnosti krajevni skupnosti bo treba pregledati; desetina oglasnih desk, ki jih postavila občinska uprava, ne zadostuje (kdo jih bere?), zato bo treba najti bolj učinkovite in elastične oblike.

SPLOŠNE TEME

Slovenska narodnostna skupnost: občinska uprava je korektno aplicirala načelo dvojezičnosti v mejah svojih možnosti. Zavzetost glede celovite zaščite je bila stalna (protipripombe k deželnemu urbanističnemu načrtu, vprašanje slovenskega šolskega okraja, rezervati, statut gorske skupnosti itd.).

RESOLUCIJA

Na kongresu sekcije KPI občine Devin = Nabrežina, ki je bil dne 19. februarja 1980, je po poročilih, ki sta jih podala tov. Majda Terčon in Giulio Groppi, poseglo v razpravo 11 tovarišev, zaključke pa sta podala člana vodstva tržaške federacije tov. Miloš Budin in Ezio Martone.

Soglasno je bila sprejeta resolucija, ki pravi:

= Sekcija KPI občine Devin = Nabrežina odobrava v celoti politično usmeritev partije tako na mednarodnem, kot na državnem in krajevnem področju.

= Odobrava dejavnost tovarišev v občinski upravi in se jim zahvaljuje.

= Vabi vse člane partije in prijatelje, naj z vnemo delujejo v bližnji volilni kampanji, v drugih političnih akcijah in v kampanji za širjenje komunističnega tiska.

= Največjo pažnjo je treba nameniti boju proti fašizmu in terorizmu, ter z vso vnemo delovati za napredek demokracije in za socializem, za pravice vseh državljanov in še posebej za pravice slovenske narodnostne skupnosti.

Glavni trg v Nabrežini in spomenik padlim občanom v NOB

Enotni protifašistični odbor: oživel je na pobudo občinske uprave. Razširili smo ga na sindikate, na kulturne organizacije, tako da ja postal enoten in reprezentativen (prvič so v njem zastopane vse demokratične stranke). Posegel je v več prilikah glede obrambe demokratičnih ustanov.

Pobratenje z občino Buje: po vrsti stikov, ne samo med dvema občinskima upravama, temveč med raznimi organi dveh občin (sindikati, športna društva, kulturne organizacije, ženska združenja, učiteljsvo) smo podpisali pogodbo pobratenja. Paritetična komisija bo določila vsako leto program izmenjav med občinama.

Proti davčnemu utajevanju: občinski odbor je predlagal ustanovitev občinskega davčnega sveta, ki naj bi pregledal izjave o dohodkih in opozoril finančno intendanco o dvomljivih primerih. Take pobude so obrodile dobre rezultate v nekaterih drugih občinah. V našem občinskem svetu so Krščanska demokracija, Slovenska skupnost in socialdemokrati glasovale proti in zato predlog ni bil odobren.

Pietro Ingrao o razpravah v partiji.

KPI, mir, internacionalizem

Zapis za revijo "Rinascita" priredil Massimo De Angelis

3.

Drug primer: rasna pregonjanja v Afriki. Kaj je bilo narejenega proti Giscardovemu neokolonializmu, ali za preprečevanje sramotnega trgovanja z orožjem in najemniki ter za dokončno onemogočenje rasistov? Menim, da moramo italijanski komunisti, ki pravimo, da nečemo molčati, opozoriti na te grenke resnice. In ali ne velja tudi za Vietnam, da je solidarna in internacionalistična pomoč, ki jo je italijansko in evropsko delavsko gibanje dajalo v letih ameriške vojaške agresije, upadla, ko so napočile trpke in težke naloge obnove po nečloveškem klanju? Pazi: če kdo samo stavi na listek potem in samo šteje napake tistega, ki se je moral spoprijemati s takimi težavami, tedaj so glavni junaki zgodovine drugi, ne tisti, ki samo stavijo.

Poglej, kaj se je dogajalo (to je še eno osrednje vprašanje, ki bi ga rad poudaril) ob namestitvi novih ameriških raket v Evropi. Odkrito stališče, ki smo ga zavzeli glede sovjetske intervencije v Afganistanu, daje nam, italijanskim komunistom, še večjo težo, ko obsojamo velike napake, kakršna je odobravanje ameriškega ukrepa. Kako pravilno je bilo naše svarilo pred dramatično možnostjo eskalade, ki bi lahko sledila! Kako je postala še neogibnejša množična pobuda za obnovev dialoga in za sklenitev kroga povračilnih ukrepov! Prišli smo do absurda Carterjeve grožnje z bojkotom olimpijade, torej do odklanjanja komuniciranja med ljudmi in narodi. In v čem to koristi Ameriki, njenemu narodu, Ameriki, ki ima kaj povedati o takem "maščevanju"? In kaj pomeni ostra izjava, da so Združene države pripravljene "plačati vsako ceno, da bi ostale najmočnejša država na svetu"? Kaj pomeni "vsako ceno"? Kakšno? In za koga? In čemu "najmočnejša država na svetu"?

Saj vendar veš, da vodstvo demokratov in socialnih demokratov podpira ravnanje odločitve ameriškega vodstva, da je kršenje "atlantskega pakta" skoraj nekakšen nov zločin proti zahodu...

Vprašujem: ali je atlantski pakt sporazum med enakimi ali podložnost? Če ni podložnost, je torej dovolj prostora in možnosti in dostojanstva za ukrepanje. In menim, da se tisti, ki spoštujejo Ameriko, ne vedejo kot hlapec ali šolarček. In še to: včeraj nisem verjel nekaterim "pacifističnim" izjavam ameriške politike, danes pa ne verjamem, da odločitve ameriškega vodstva ne bodo povzročile protislovij.

Nisem čisto prepričan, da je v Združenih državah (in kako nevarno bi to bilo) "vietnamski kompleks" premagan. In mi-

slim, da bi se tudi eden od pogojev, da lahko enako spregovorimo o sovjetskem svetu. Čemu bi tudi v tej smeri videli samo statičen položaj? Kdo lahko verjame, da v ZSSR spričo krize popuščanja ni nobenih vprašanj, resnih vprašajev, soočenja mnenj? Internacionalizem je tudi ta pobuda, to sprejemanje odgovornosti. Mi zagovarjamo ravno nasprotno od strategije odpovedi, politike javkanja.

To, kar praviš, se po mojem mnenju nanaša na odločilno vlogo, ki jo mora imeti Zahodna Evropa v sedanjem okviru mednarodnih odnosov...

Močno poudarjamo in tudi Berlinguer je v Strasburgu močno podčrtal pomen samostojnega odločanja Zahodne Evrope. Seveda bo Evropa lahko imela tako vlogo le tedaj, če se bo otresla iluzije, da je nad strankami, da je nekako imuna in brez krivde za sedanjo krizo. Evropa bo lahko ukrepala samo, če se bo zavedala protislovij v svetu, o katerih sva prej govorila in v katerih je udeležena. Če bi obravnavali Evropo ločeno od ostalega sveta, bi še enkrat padli v zmoto evrocentrizma. Pri vsem tem pa je še vedno res, da ima Evropa posebne razloge in možnosti. Predvsem prenos svetovne dialektike na področje vojaškega spopada še posebej ogroža Evropo, ker je bolj izpostavljena kot katerikoli drugo območje na svetu, ker prehaja ta spopad na področje, kjer je najšibkejša in do skrajnosti omejuje njene možnosti ukrepanja. Vrh tega je Evropi potrebna kolektivna razprava o novi mednarodni delitvi dela: pomislimo samo na energetsko krizo. Če ta razprava ne bo postala otipljiva, jo bomo Italijani plačali dražje ko drugi, odvisnost in neuravnovešenost našega razvoja bo postala še očitnejša in Sredozemlje bo postalo območje sporov namesto področje možnosti za sodelovanje.

In nazadnje vidim še tretji razlog, ki je namara iz našega zornega kota tudi najbolj značilen. Evropski Zahod je tisti del sveta, kjer je iz dolgotrajnih bojov, tudi iz krize fašizma, zraslo trdno delavsko gibanje in tkivo demokratičnih sil, ki danes predstavljajo subjektivno silo, ki bi jo bilo mogoče bolj kot katero drugo uporabiti za nov mednarodni red in za svetovno politično dialektiko, ki se ne bi razvijala v območju vojaškega spopada. Morda smo tisti del sveta, kjer se je z različnih bregov začelo iskanje poti k družbenim spremembam, katerih ne bi dosegli z vojno, z oboroženimi spopadi in z vertikalnimi prelomi v družbi. Se moramo temu poskusu odpovedati, ali naj ga poskušamo še močnejše vključiti v mednarodno razsežnost, najti v njem izhod iz provincialnih utvar?

Vendar pa danes grozi nevarnost, da bo demokracija spričo novih problemov in krize starega družbenega reda propadla.

Seveda, pred seboj imamo vprašanje, kako nadaljevati razvoj demokratizacije, kako demokratično izpeljati spremembo struktur, ne da bi se demokratizacija razblinila ali zašla v samovoljnost. Vendar pa imamo za seboj veliko dediščino in izkušnje, ki imajo svojo težo, ki lahko vodijo sile in množice. Zato se je treba opreti na te sile, stvarno, s poslušom za novosti, ki so navzoče na primer tudi v katoliškem svetu in v socialnih demokracijah, ne da bi si prikrivali razlike oziroma verjeli, da jih je mogoče premostiti s silo.

In kaj misliš, da lahko rečemo o krizi evrokomunizma, ki se je pokazala nedavno tudi z različnostjo stališč naše in francoske partije glede sovjetske intervencije v Afganistanu?

Smo šele na začetku poti. Evrokomunizem je vendarle nekaj bolj ambicioznega (in zapletenega), kot je zviti sporazum, o katerem govorijo buržoazni časopisi in voditelji in ga tudi ni mogoče skriti na pomen "diplomatskega" dogovora med posameznimi komunističnimi partijami. To je daljnosežna strategija, ki je naredila šele prve korake: prišlo je in še bo prihajalo do težkih trenutkov, pa tudi do napetosti. Ni jih treba skrivati. Tudi temu je treba pogledati naravnost v oči, razpravljati. Morebiti plačujemo danes za neko mero "diplomacije", četudi razumem, da sta previdnost in medsebojno spoštovanje pomembna. Ne smemo biti domišljavi, učiti se moramo iz izkušenj. Obstaja vrsta "skromnosti", ki nikakor ni v nasprotju z željo po ukrepanju, ki le-tej celo daje pomen laičnosti in spodbuja tisto vrsto jasnovidne odločnosti, vztrajnosti, "vere" ki ustreza duhu našega časa.

KONEC

SPOROČILO UREDNIŠTVA

Bralci so gotovo opazili, da se je v prejšnji številki vrinila neljuba pomota. Datum je bil namreč zgrešen. Pravilno bi se moral grasi: 7. marec 1980. Prosimo, da nam oprostite.

8. marec v Boljuncu

Na predvečer Dneva ženskega otvoritev občinske družinske posvetovalnice v Boljuncu

Skupnost občine Dolina ima od 7. t.m. še eno pomembno pridobitev: družinsko posvetovalnico, katere sedež je v Boljuncu. Omembe vredno se nam zdi to, da je demokratična občinska uprava predala posvetovalnico svojemu namenu prav na predvečer mednarodnega dneva žensk.

Da je ta pridobitev dobila svoj dokončen status gre zahvala prav ženski organizaciji, ki jo je novoustanovljeni sekciji UDI-ZDŽI za občino Dolina, ki je v sodelovanju z občinsko upravo požrtvovalno izpeljala nalogo, ki si jo je bila postavila.

Naslednji večer so žene iz Boljunca priredile v gledališču France Prešeren zelo uspelo prireditev. Številnim udeleženkam in seveda tudi udeležencem sta spregovorili v imenu vaških žena najprej Tatjana Turk v slovenščini in nato še Silvana Mondo v italijanščini.

Govornici sta pozdravili vse prisotne nato pa sta govorili o pomenu 8. marca, o važnosti in vlogi, ki jo bo imela v občini družinska posvetovalnica ter o splošnem ženskem gibanju v svetu. Poudarek je bil na letošnjem geslu: mir v svetu. Obe govornici sta podčrtali pomen poziva, ki je namenjen zlasti mladi generaciji, mladim dekletom, naj se množično pridružijo napredni ženski organizaciji, kajti — tako sta poudarili govornici — v slogi je moč, drugače bo vse, kar je bilo zgrajeno do danes — propadlo.

Po govorih je nastopil vaški mešani zbor, nato pa je Nerina Drasič-Švab v

imenu sekcije zveze ženske organizacije za občino Dolina prinesla vsem prisotnim lep in pristrčen pozdrav.

Sledila je burka "Venderigole na placi", ki jo je napisala in režirala Tatjana Turk in ki so jo, poleg nje, izvajale še Nevja Švara, Lavra Kofol in Ingrid Žerjal. V burki je bilo prikazano, kako so nekoč žene mešetarile (in opravljale) na trgih, kjer so prodajale domače pridelke, zlasti zelenjavo. V dvorani je bil vseskozi tak smeh, da ni bilo mogoče razumeti vsega besedila. Vsekakor so igralkе prikazale vaše like v najlepšem slogu.

Škoda bi bilo, da bi burka bila igrana samo v okviru prireditve ob 8. marcu, kajti vredna je, da bi si jo ogledalo širše občinstvo.

Po dolgem aplavzu, ki so si ga zaslužile "venderigole", je vaška godba "Veseli godci" poskrbela za nadaljnje veselo razpoloženje.

Bil je torej prav lep večer.

Brest

Prejšnjo soboto je bila v Nabrežini slovesnost ob sklenitvi sporazuma o prijateljstvu in sodelovanju med občinama Buje in Devin-Nabrežina.

Prva tovrstna slovesnost je bila v Bujah že prej. Nadaljujejo se priprave na sklenitev enakega sporazuma tudi z občino Ilirska Bistrica. O vsem tem bomo obširneje pisali v prihodnji številki.

VZPI-ANPI - Sekcija Opčine
ANED - ANPPIA

Na predvečer spominske svečanosti ob obletnici ustrelitve 71 talcev na Opčinah bo

v soboto, 29. marca 1980 ob 20.30 v Prosvetnem domu

VEČER MEDNARODNE PARTIZANSKE IN DELAVSKE PESMI

Koncert bo izvajal TRŽAŠKI PARTIZANSKI PEVSKI ZBOR

Ob tej priložnosti bo odprtje razstave:

71 TALCEV SO PRVE ZAŽGALI V KREMATORIJU V RIŽARNI

* * *

**SPOMINSKA SVEČANOST OB 36. OBLETNICI USMRTITVE
71 TALCEV**

bo na strelišču

v nedeljo, 30. marca ob 15.30

Nastopil bo moški pevski zbor TABOR

UDELEŽIMO SE!

Nismo na obrambnih okopih

(Nadaljevanje s 1. strani)

zetosti vseh partijcev, ki morajo spodbujati dialog z ljudmi, predvsem z vsemi, ki jim je politika tuja stvar ali so se v zadnjem obdobju "oseke" umaknili v krog družinskih in zasebnih zadev. Te moramo prepričevati, pojasnjevati moramo bistvo politike ravnodušja in apatije, ki sili k reakcionarnim izbiram. Dokazati jim moramo, da je tudi draga pot. Pot, po kateri so šli delavci med februarso splošno stavko za razvoj tržaškega gospodarstva. Pot prijateljstva in sodelovanja med Italijo in Jugoslavijo. Pot enakopravnega vključevanja Slovencev v dogajanje, na osnovi globalne zaščite, ki ostaja trdna obveza partije.

Prodobiti moramo mladino, ki se več ne opredeljuje nagonso za levico. Pridobiti moramo ženske, ki so zadnje čase postale pomemben politični dejavnik tudi na desnici. Pridobiti moramo uradnike, trgovce, obrtnike in skratka vse, ki jim je tuje življenje delavcev in ne vedo s kom istovetiti svoje družbene koristi.

Taka volilna kampanja zahteva vsakega človeka, veliko časa, požrtvovalnosti, neprespanih ur, utrujenosti in hkrati navdušenja. Nismo na obrambnih okopih, pač pa prehajamo v napad. Ponosni moramo biti, da smo tarča glavnih napadov nacionalistične desnice in meščanskih sil. Ponosni moramo biti, ker stojimo na obrambi kulture sožitja, skratka omike, ki ji je narodna diskriminacija tuja.

Na delo, torej, tovariši, za vsakega volilca, za naše okoliške občine, Milje, za tržaško pokrajino. Vsaka izgubljena postojanka pomeni pekoč poraz. Ne štedimo s silami.

Stojan Spetič

DELO - glasilo KPI
za slovensko narodno manjšino
Direktor ALBIN ŠKERK
Ureja uredniški odbor
Odgovarja FERDI ZIDAR
Uredništvo in uprava:
Trst - Ulica Capitolina, 3
telef. 764-872, 744-047
Dopisništvo v Gorici: Ulica Locchi, 2
telef. 24.36
Poštni tekoči račun 11/7000
Letna naročnina 3.000 lir
Tisk: Tipo/Lito Stella v. Molino a Vento 72 - TS